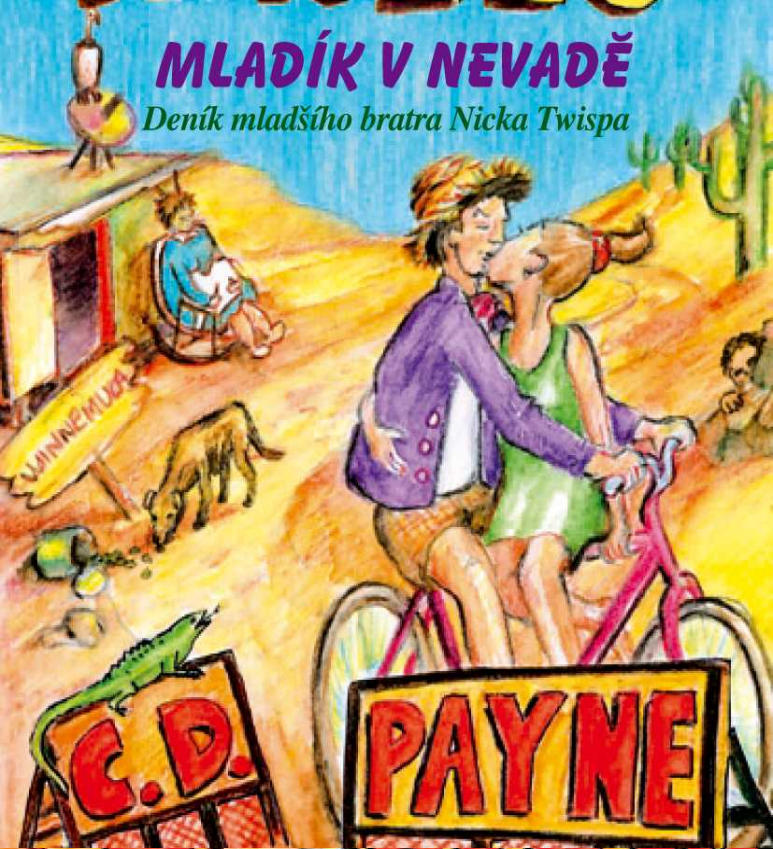

MLÁDÍ HÁJZLU

MLADÍK V NEVADĚ

Deník mladšího bratra Nicka Twispa

C. D. PAYNE

MLÁDÍ
V HAJZLU

DENÍK MLADŠÍHO BRATRA
NICKA TWISPA

KNIHA ŠESTÁ

6

**MLADÍK
V NEVADE**

© C. D. Payne, 2006

Translation © Tamara Váňová, 2006

Cover Illustration © Jiří Mičkal, 2006

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2006

ISBN 80-7217-453-3

ČERVEN

SOBOTA, 18. ČERVNA

Právě je u nás na návštěvě Tyler Twisp. U nás, to znamená v našem bezútešném čtyřmetrovém karavanu, kde žiju uprostřed nevadský pustiny s babinou Wescottovou. Tyler to tady ve Winnemucce zbožňuje stejnou měrou, jako já to tu nesnáším. Určitě to pramení i z toho, že on je mohutná korba, která každý tři dny sežere tolik, co váží, kdežto já jsem intelektuál muší váhy s vybranýma chutěma a duchovníma aspiracema. Je to k nevíře, že mému svalnatému bratranci je teprv patnáct, kdežto já — pouhej stín v jeho šlépějích — oslavím v prosinci šestnáctý narozeniny. No, popravdě řečeno, jsem vlastně spíš jeho strýc, jelikož se narodil mý nevlastní ségře Joannii, ale připadá mi trochu nepatřičný mít synovce dvakrát tak velkého, než jsem já sám, a tak se raději považujeme za bratrance.

Nevada se pyšní tím, že je tím nejliduprázdňejším státem USA. Tak například Winnemucca se nachází 264 kiláků východně od Rena a 565 kiláků západně od Salt Lake City. A mezitím se rozkládají hrozivě rozlezlý prostory plný hlušiny a vyzáblýho pelyňku. Ráj na zemi leda tak pro zajíce, ale nepřekonatelný problém pro jakoukoli vyšší formu života, než je káně. Kdyby nebylo internetu, mozek by mi už dávno vyschl a odumřel.

Winnemuccu považuje za svůj domov skoro osm tisíc buranů, zatímco populace New Yorku převyšuje osm milionů. Podle zákona pravděpodobnosti jsem měl víc než tisícinásobnou šanci žít v onom supervelkoměstě než hnít v týhle bohem zapomenutý díře. A bingo! Navzdory veškerý nepravděpodobnosti tady tvrdnu v obytném karavanu, ktorej je

ke všemu ještě zaparkovanéj mimo území města, oblíkaněj chodím v hadrech ze sekáče, nemám do čeho ani do koho píchnout, holka v dohledu žádná, není kam jít a můj veškerý jmění činí 4 doláče 35 centů. Zatímco můj urostlej bráchanec — nadšenej milovník čistýho vzduchu a namáhavých cyklistických tras — si to užívá v přelidněným a zasmogovaným L. A. To mi od života připadá jako očividná nespravedlnost.

Ted' musím na chvíli psaní nechat. Tyler si chce jít do školy nastřílet pár košů. Škoda že nemám kvér. To bych mu ukázal, jak skuteční chlapi střílejí koše.

NEDĚLE, 19. ČERVNA

Den otců

Uf, pěkná votrava. Báбина Wescottová mě přinutila zatelefonovat tatovi, z čehož nikdy nekouká nic příjemnýho. Je to děsnej mrzout. Jako bych já mohl za to, že mu tam kdesi v Oaklandu moje matka ustřelila kus genitálií? Jó, tak to vypadá, když se naplní ty nejhorší představy a úzkosti kastráčního komplexu. Můj tata nikdy nebyl citově zrovna vřelej, ale od té doby, co jsem začal mutovat, je ještě odtažitější. Tvrdí, že mluvím jako můj nevlastní brácha Nick — a tomu teda nemůže ani přijít na jméno. Netuším proč. Báбина se na téma poměrů v naší rodině nechce šířit. Říká jen, že co bylo, bylo.

Když jsem zavolal, tata se naštěstí zrovna chystal do práce, takže náš nesouvislej rozhovor byl milosrdně krátkej. Pracuje jako sekuriták v jednom indiánským kasinu v Kalifornii kousek od Clear Lake. Zeptal se mě, jak se mám; odpověděl sem, že „nic moc“. Na otázku, jak se má, řekl, že „jako obvykle“. Zeptal jsem se ho, jestli dostal můj přání; řekl, že si pro poštu chodí jednou za měsíc. Zeptal jsem se ho, jestli přijede; řekl, že „možná na Vánoce, ale ať se na to moc netěším“ (jako kdybych neměl nic lepšího na práci, než se toužebně třepat na toho chcípáka, jehož alimenty se objevují s pravidelností Halleyovy komety).

Zavěsil jsem a předal upocený sluchátko Tylerovi, který si pak tři čtvrtě hodiny vesele poklábosil se svým taťkou v Los Angeles a skončil se slovy: „Mám tě moc rád, tati.“ Dost neuvěřitelný, zvlášť když veme-

me v úvahu, že mluvil se svým nevlastním otcem. Možná v tom to je. Co když děcka můžou mít srdečnej a láskyplnej vztah s otcem jen tehdy, když s ním nejsou spřízněný?

Tyler, stejně jako všichni Twispové, je strašně soutěživěj typ. Dnes probíhá už druhěj den prvního ročníku soutěže Ptákohoňka Wescott versus Twisp. V každou celou se odebereme za zrezavělou boudu v zadní části parkoviště a honíme kdo s koho. První, kterému se nepostaví nebo nevyhlodí ani kapku, prohrává. Zatím je to celkem nerozhodný, až (bohužel) na tu velikost. V tomto ohledu Tylerovi zoufale závidím. Ten jeho je fakt dělo. Neustále do něj hučím a snažím se ho přesvědčit, že je abnormálně přerostlej a že s ním bude mít potíže, protože se mu nikdy nepodaří najít holku, do který by se vešel, ale on se jen směje a bezstarostně si ten svůj obří nástroj strká zpátky do gatí. Tyler svý mamě slíbil, že začne sexovat, teprve až mu bude šestnáct, takže to ještě s žádnou ze svých mnoha ctitelek nedotáhl až do konce. Jen je nechá, aby mu ho hladily a zdokonalovaly se v orálních technikách. Jó, to kdybych já měl takovýhle štěstí! Akorát v šestý třídě jsem chodil s jednou holkou a dál než k experimentální líbačce jsme se nepropracovali. Consueliným rodičům vadilo, že se stýká s nekatolickým bělochem, a tak ji přinutili, aby se se mnou rozešla. Věřili byste tomu? Copak si fakt představovali, že se ve dvanácti vemem a pořídíme si bandu protestantskejch míšenců?

Když už je řeč o neplnoletých nevěstách, donesly se ke mně zvěsti, že můj nevlastní brácha Nick byl v mém věku krátce ženatej. Moc tomu nevěřím. Zeptal bych se ho, kdybych se s ním náhodou potkal, ale ještě nikdy se tu nestavil a na moje maily odpovídá jen málokdy. Je slavným žonglérem v Las Vegas a vede spokojenej a natolik společensky náročnej život (viz časopis People), že nemá potřebu špinit se s chudejma příbuznejma z lontu. Ale dárky k Vánocům/narozeninám posílá. Nojo, narodil jsem se 25. prosince, a to taky vysvětluje to mý přiblblý jméno: Noel Lance Wescott. Žádná velká sláva, to uznávám, ale aspoň že to není Twisp.

Další sportovní triumf pro Tylera. Musel jsem to dneska ráno vzdát. Sice se mi ho ještě jakž takž podařilo postavit, ale byl tak rozbolavělej a odřenej, že se s ním dál manipulovat nedalo. Oba jsme se s Tylem shodli na tom, že po dvou a půl dnech nepřetržitý masturbace z nás veškerej zájem o sex vyprchal. Je to pro nás pro oba velmi nezvyklej stav. Při mé smůle čekám, že se na mě dneska vrhne nějaká mařena a já budu nucen tuto jedinečnou životní příležitost odmítnout. Vetřel jsem si do zanícenýho údu babčín krém od Avonu, a když nic jinýho, tak mám aspoň ten nejvoňavější nástroj v celým městě.

Stavil se tu můj kámoš Carlyle Bogy se vzduchovkou, a tak jsme se všichni tři vydali roklí za karavanem a střídali se ve střílení na všechno, co se hejbalo. Myslím, že Tyler trefil ještěрку. Carlyle sebou furt škube, pročez je asi tím nejhorším střelcem v celý zemi. Svý rozsáhlý neurologický poškození si uhnal jako batole v otcově tajný laboratoři na výrobu methamfetaminu. S největší pravděpodobností trpí také fetálním alkoholickým syndromem, kterej mu zas zařídila jeho matka svým věčným chlastáním. (Tohle všechno jsem zjistil z kartotéky důvěrných informací, když jsem brigádničil v kanceláři školy.) Carlyle teď žije u pěstounů, protože oba jeho rodiče sedí. Je to už pátá pěstounská rodina, ale zdá se, že s touto sadou pronajatých rodičů to celkem jde, protože Greenovi jsou docela pokrokoví a Carlyle navíc už skoro překonal období svý fascinace ohněm. Po nějakou dobu totiž nepřetržitě udržoval v pohotovosti místní požární sbor. Dodnes si tyká se všema hasičema ve městě.

Bábina telefonicky objednala pizzu, ale Carlyla na večeři nepozvala. Štve ji, že si k nám chodí do koupelny brát z lékárničky prášky. Je mu úplně jedno jaký, kdežto bábina, která si sem tam ráda přihne, teď říká, že se bojí si jen čuchnout k flašce ze strachu, že se ráno probudí s opicí a v celým karavanu nenajde jedinou tabletku aspirinu. Sledovali jsme středně násilnický video a přišívali flitry. Babča dřív pracovala jako kadeřnice, ale pak strašně ztloustla a její diabetický nohy odmítaly vydržet to mnohahodinový stání. Když umřela její sestra (teta Deb), bábina po ní zdělila tohle sedavý zaměstnání: šije na

objednávku úbory pro tanečnice, striptérky a stepařky. Znamená to nekonečný našívání drobných flitrů, korálků a umělých diamantů na lesklý nebo průhledný látky. Někdy po večerech jí při televizi pomáhám. Dost nuda, ale bábina mi platí 25 centů na hodinu. Prachy nic moc, ale kolik děcek se může pochlubit tím, že za koukání na bednu dostává zapláceno?

Člověk by si myslel, že takový veliký chlapisko jako Tyler si přece s jehlou a nití nemůže rozumět. On však k tomu přistoupil jako k další soutěži a opět mě zašlapal do prachu. Během tří hodin pokryl celý živůtek baletních šatiček pro trpasličí stepařku dokonale pravidelnýma řadama růžových flitrů. Babča byla tak unesena, že mu za to zalepila celej dolar.

Pokud vás zajímá, kde Tyler v našem přecpaném karavanu o dvou ložnicích spí, pak na hrbolatým gauči. Moje postel není pro dva dost velká, přestože jsem ochoten se maximálně uskrovnit, kdyby sem náhodou zavítala Uma Spurllettiová, tak by se tam pro ni místočko našlo. Je to ta nejúžasnější holka v celý historii severní Nevady a vrývá mi hlubokou rýhu do mozku od prvního dne, kdy se sem minulej rok přestěhovala. Její otec je spoluvlastník kasina s hotelem Silver Sluice ve středu města. Netuším, jestli je mafián, ale ze spolehlivých zdrojů vím, že je to Ital. Mám za to, že mě jeho dcera považuje za EPI (extrémně podivný individuum). Je fakt, že se příliš s místní elitou pubertáků nestýkám, ale na rozdíl od těch domýšlivejch kreténů nejsem úplně vyli-zanej. Tímto směrem se nesmím nechat dál unášet, protože naprosto nejsem v kondici, abych mohl na Umu Spurllettiovou myslet.

ÚTERÝ, 21. ČERVNA

Další slunný den uprostřed pouště. Nadmořská výška je tu přes tisíc čtyři sta metrů, což — jak připomínám Tylerovi — je mnohem výš než cokoli v jeho rodném L. A. Předstírá, že nechápe smysl těchto narážek, ale já dobře vím, že těžko nese, když není jednička, ať už je to v čemkoli. Bábina mu právě upravovala vlasy kolem uší, když se u nás stavila Stoney Holtová na svůj pravidelnej chlapeckej zástřih. Jmenuje se ve skutečnosti Claudia, ale kdokoli ji takhle osloví, může čekat baňu mezi

oči. Jejím snem je být lesbička, ale v počtu přítelkyň je na tom ještě hůř než já. Nemá ani tajnou ctitelku, protože na všechny holky ve městě pohlíží s hlubokým opovržením (kteroužto laskavost jí stejnou měrou všechny do jedné oplácejí). Až do loňského roku to bývala nehezka a obtloustlá koc, ale pak během několika měsíců prodělala její anatomie tajemnou metamorfózu. Má teď dokonalou postavu, kterou se snaží maskovat plandavýma gatěma a mohutnýma vytahanýma trikama s vulgárními nápisy. S odlivem štěněcího tuku se jí pod světlou kůží bez jediný vady objevily klasicky tvarovaný lícni kosti. Bábina říká, že Stoney by mohla být krásná jako modelka, kdyby se tak zoufale nesnažila vypadat jako Mickey Rooney ve filmu Men of Boys Town.

Stoney vypadala překvapeně, že u nás vidí Tylera, přestože jsem jí nejmíň dvakrát říkal, že k nám má přijet. Taky se začervenala, když na ni Tyler promluvil, což je u ní naprosto nečekaná reakce.

„Posaď se,“ řekla bábina. „Hned se ti budu věnovat.“

Moje bábrle se k těm několika málo lidem, co se k ní chodí stříhat, chová jako ke skutečnějm zákazníkům, přestože za to neplatí. Stoney se rozvalila na gauč a začala listovat v časopisech na stolku. Její potrháný triko oznamovalo: „Chcípni dřív, než ti k tomu pomůžu.“

„Už ste viděli posledního Playboye?“ zeptala se.

„Tak takový svinstvo mi nesmí přes práh,“ smála se bábina.

„Založili sme s Tylerem vlastní pouliční gang,“ povídám. „Nechceš se k nám přidat?“

Stoney hodila na konferenční stolek své zaprášený bagančata a zamyslela se. „A kdo by tam ještě byl?“

„Zatím akorát Carlyle.“

„To je pako... Tak jo. Du do toho s váma.“

„Jen si dejte pozor, abyste se nenamočili do nějakýho průšvih,“ napomínala nás bábina.

„Noel Svatý?“ ušklíbla se Stoney. „Ten by nemoh, ani kdyby se sebevíc snažil.“

„Jen nezapomeň,“ obrátila se bábina na mě, „že tvůj táta je ochránce zákona.“

Jak bych mohl zapomenout! Vždyť silnější motiv k zločinu už snad ani neexistuje.

19.45 V našich plánech pouličního gangu jsme se posunuli o kousek dál. Budeme si říkat PRD, aby bylo jasné, že jsme z předměstí. Líbí se nám ten drsnější podtón, i když v našem městě lze jen obtížně identifikovat jeho střed, natožpak nějaký předměstí. Původně byla barva našeho gangu žlutá a přísahali jsme si, že budeme nepřátelé na život a na smrt s každým, koho uvidíme v červený nebo modrý. Toto rozhodnutí si vynutilo okamžitou návštěvu sekáče U Zlatého orla, kde se ale ukázalo, že nabídka oděvních svršků této barvy je značně skrovná. Tak jsme se usnesli na hnědý, což — jak komentovala Stoney — je mnohem chlapčtější volba. Nejsem si tak jist. Teď jsem navlečený od hlavy k patě ve fujtajblový hnědi a připadám si jako člen deratizační čety.

Když jsem dokončil svou barevnou přeměnu na zločince, zeptal jsem se Stoney, jak vypadám.

„Jako hovno,“ znělo její výstižný hodnocení.

Škoda, že vhodné barev je tak málo. Když už je to tak, jak je, a červená a modrá je už zabraná, pak už zbývá jen zelená (proč nevypadat jako hipísácký objímači stromů), fialová (jako tlustý baby po padesátce, upozornila nás Stoney), oranžová (móda sedmdesátých let), růžová (vraďte do mě kudlu, páč si zasloužím zemřít) nebo bílá (přece taky natíráme domy). Možná to je ten důvod, proč — stejně jako my — musel nakonec Mussolini pro ty své fašouny zvolit taky hnědou.

Co se týče tajných znamení našeho gangu, pořád ještě na nich pracuju, ale možná bude stačit, když mírně nastylizujeme některou z Carlylových složitějších cukatur.

Dnes o půlnoci přijdou na řadu hrůzostrašný iniciační rituály. Tahle hněď má tu výhodu, že na ní aspoň nebudou tolik vidět krvavý stříkance.

STŘEDA, 22. ČERVNA

Včera v noci došlo k šokujícímu odhalení. Celej můj život se obrátil vzhůru nohama. Sešli jsme se v dohodnutý čas v opuštěném hipísáckém autobusu na konci štěrkové cesty. Na tomto místě jsem se před hodně dávne neúspěšně pokusil, poprvé a naposled, osahávat holku (svůdnou, ale plachou Consuelu). Vzali jsme si s sebou jednu svíčku a velkou flašku, kterou čubl Carlyle z domácího baru svého pěstouna.

„Tak jdem na to,“ řekla Stoney, zapálila svíčku a horkým voskem ji připevnila k zrezavělý podlaze. „Každej si musí třikrát nonstop zhluboka loknout. Ty budeš první, Noele Potížísto.“

Odšrouboval jsem láhev a přičuchl. Jemně to zavonělo chlastem. Sakra, moje avonová ústní voda voní teda mnohem silnějc než todle. Zhluboka jsem si třikrát přihnul a snažil se nechcípnout přímo na místě, zatímco si ohnivá tekutina propalovala cestu mýma vnitřnostma.

„Super,“ zalapal jsem po dechu a předal flašku Tylerovi.

Nalil do sebe tři obrovské loky a utřel si pusu hřbetem ruky.

„Moooc good, amigo,“ říhl si. „Neznám nic lepšího než pořádněj hlt tequily.“

„To rád slyším,“ zaškubal sebou Carlyle, „ale tenhle chlast je vodka.“

Takže jsme slopali vzdálenýho příbuznýho francouzskéjch hranolek. Trocha kečupu by tomu možná neuškodila.

Stoney spolkla svůj podíl bez velkéjch řečí a podala láhev Carlylovi, který svýmu už tak otrávenýmu organismu dodal další dávku jedu. Nezdálo se, že mu to dvakrát vadilo. Pak opět podal láhev mým směrem, vytáhl macatej kapesní nůž, z kterýho vybral tu největší čepel.

„Tak kde se budem řezat?“ chtěl vědět.

Zlověstná otázka. Ještě pořád jsem se cítil příliš střízlivej, než abych se pouštěl do sebemrzačení. Váhavě jsem upil z flašky. Zážitek z tohodelle sajrajtu se ani opakováním nedostavil.

„No, měli bysme se říznout tam, kde to bude nejvíc vidět,“ prohlásila Stoney. „Tak třeba na tváři.“

Carlyle souhlasně pokýval, ale návrh mezi ostatními členy gangu podporu nezískal.

„Mám v plánu stát se sportovním komentátorem, až toho jako profík nechám,“ vysvětloval Tyler. „Potřebuju si tudíž pro kamery udržet vizáž.“

„Sráči,“ odpověděla Stoney. „A jaká je tvoje výmluva, Noele Bez-koulý?“

„Já zas zvažuju, že se pustím do šoubyznysu jako můj brácha Nick,“ lhal jsem. „Tvář zohyzděná jizvama by mě v tyto profesi značně znevýhodnila. Ale znám lepší rituál pro vytvoření věčnejch pout než se navzájem rozpárat.“

„Jestli má Stoney svý dny,“ navrhl Carlyle, „mohli bysme se na ní vystřídat.“

„Tak o tom si nech zdát, špinavče,“ odpověděla.

„A co navrhuješ ty?“ obrátil se ke mně Tyler.

Ucpal jsem jazykem láhev a předstíral hlubokej lok. Pak jsem předal flašku Tylerovi. „Tak víte, co uděláme? Svěříme si svý nejhlubší a nejtemnější tajemství.“

„Hej, co by to mělo jako bejt? Copak jsme v nějakým holčičím spolku?“ pohrdavě odfrkla Stoney.

„Já bych jedno tajemství měl,“ řekl Carlyle a hrál si s nožem. „Někdy slyším v hlavě divný hlasy a ty mi říkaj, co mám udělat. Dost hrozný věci.“

Carlyle teda umí podělat každej iniciační rituál gangu.

„Hej,“ řekl jsem. „Až zase uslyšíš ty hlasy, nechceš se se mnou poradit dřív, než něco provedeš?“

„Jasně, Noele.“

„Tak jo,“ pokračoval jsem. „Je tohle tvý nejhlubší tajemství?“

„No, ještě taky vím, kam fotr zahrabal to tělo.“

Předtím než zabásli pana Bogyho (Carlylova otce), zmizel za záhadnejch okolností jeho parťák z laboratoře.

„Ale když vám to řeknu,“ namítl Carlyle, „jistí moji příbuzní vás pravděpodobně budou muset sprovodit ze světa.“

„Tak já za sebe to raději vědět nechci,“ řekl jsem. „No a co ty, Stoney? Jaký je tvoje nejhlubší tajemství?“

Převzala flašku od Tylera, vzpurně se na něj zadívala a zhluboka si přihnula. „Tak když to chcete vědět, milé dámy, jsem lesba.“

Teď byla řada na mně, abych ji zpražil. „Mluvíme o tajemství, Stoney. Tak o tomhle si přece cvrlikají vrabci na střeše. Budeš se muset víc snažit, jestli chceš k nám do party.“

Zamyslela se. „Tak jo, ale jestli se to někdo dozví, pak vám rozkopu prdel.“

„Nikdo se to nedozví, Stoney,“ ujistil jsem ji. „Vždyť o to právě v partě jde. Po dnešní noci si budeme blíž než rodina.“

„Ne že by to bylo zas tak moc,“ řekla a znovu se napila. „Takže tady je můj příběh. Minulej měsíc sem byla s mámou v Renu. Šly sme tam

do obchodňáku a zastavily se v kosmetice. Očuchaly sme tam všechny ty parfémy a další sračky. Pak sem se tam nechala zmalovat.“

„Teda,“ sykl jsem. „Fakt?“

„Fakt. Nekecám. Pak sem se na sebe koukla do zrcadla. Bylo neuvěřitelný, jak sem vypadala. Jako náká zasraná filmová hvězda. A to si celý svůj život zvykám na myšlenku, že su ošklivější než Carlylova prdel.“

„Vypadáš úžasně, Stoney,“ ujistil jsem ji.

„Přefiknu tě, než bys řekla švec,“ přidal se ke mně Carlyle.

„To bys nepřežil,“ odpověděla. „No a od té doby nevím, co si o tom mám myslet. Su z toho zmatená. Dokonce si už vůbec nejsem jistá, jestli su furt ještě na holky.“

„No teda!“ moje překvapení bylo nelíčený. „To myslíš vážně?“

„Jo. Řekla bych, že sem z toho úplně vedle.“

Všiml jsem si, že už se na Tylera nedívá.

„To je teda síla, Stoney,“ řekl jsem. „Takže je docela možný, že tě brzy uvidíme v šatičkách.“

„To doufám, že ne,“ odpověděla. „Ale od té doby se už staly i podivnější věci.“

„Hm,“ řekl jsem a pomalu se dostával k jádru jejího sdělení. „A tady bratr Tyler tě přitahuje?“

Znovu si lokla. „Nevím, Noele. Děje se něco divnýho.“

„Bratře Tylore,“ obrátil jsem se na oslovenýho. „Seš ochotnej pomoci bratrovi Stoney?“

„Určitě. Co bych pro bratra měl udělat?“

Zamyslel jsem se. „Myslím, že byste si to měli rozdat.“

Zadíval se na ni pochybovačně, ale v duchu spolupráce členů party zamumlal zdvořile „Tak jo.“

„No, jen se moc netěš,“ řekla.

„Takže vyhlašuju pětiminutovou přestávku,“ oznámil jsem. „Vy dva běžte dozadu a vyřídte si to. Ale majzla na hady a škorpiony.“

Stoney s Tylerem opustili osvětlený kruh a odešli do tmy zadní části zaprášenýho autobusu. Už léta jsem se s žádnou holkou nelíbal, ale myslím, že tentokrát jsem svému bratranci nezáviděl. Carlyle si přihnul z flašky a hrál si s nožem.

„Je v Bluebird Canyon, Noele.“

„Co tam je?“

„To zatracený tělo.“

„Neříkej mi to, Carlyle! Proboha, už ani slovo!“

„Soráč, Noele. Nemyslíš, že bysme si to taky mohli rozdat?“

„Zbláznil ses?“

„Jen se tak ptám. Ještě sem si to s nikým nikdy nerozdal. Holky se mi vyhýbaj jako moru.“

„Víš, asi bys měl bejt k holkám trochu diplomatičtější, Carlyle. Jsi trochu příliš přímočarej. Vím, že holky jako Uma se necítí zrovna nejlíp, když jim očumuješ kozy.“

„Ha, a já myslel, že právě na to je maj.“

„No, to je pravda, ale musíš k tomu přistupovat trochu taktnějc.“

Ze zadu se nic neozývalo. Žádný vzdychání ani vrzání per. Ale já věděl, že kousek odtud se v experimentální vášni setkávají dva páry vzrušenejch rtů. Možná že došlo i na dotyky. Vůbec by mě nebylo napadlo, že během iniciačního rituálu naší party se mi dostaví tak silná erekce. Upravil jsem si kalhoty a přihnul si vodky. Díkybohu jsem ji konečně začal trochu cítit v hlavě. Byla by to tragédie zjistit, že člověk je vůči alkoholu imunní.

„Myslíš, že mě pak Stoney veme jako dalšího v pořadí?“ zašeptal Carlyle.

„Na tvým místě bych s tím nepočítal. Holky v daným období větší milujou jen jednoho borce. Je to dáno geneticky. To proto, aby kmen věděl, kdo je otcem dítěte.“

„To chceš říct, že tam souložej?“

„Ale nee, Carlyle. Uklidni se. Dej si ještě trochu vodky.“

„Tak to já rád.“

Nakonec se tam vzadu začalo něco hejbat a oba milenci se vrátili na své místa u svíčky.

„Tak jaký to bylo?“ šklebil se Carlyle.

„Určitě lepší než se s tebou líbat,“ usadila ho Stoney. „Teď je na řadě Noel. Tak jaký je tvoje tajemství?“

Čekal jsem sice podrobnější zprávu, ale došlo mi, že to celé později uslyším ještě v Tylerově podání. Zapátral jsem ve své duši po temnejch tajemstvích.

„Tak jedno by tu bylo. Myslím, že miluju Umu Spurllettiovou.“

„To je teda tajemství,“ posměšně to okomentovala Stoney. „To je asi tak velký tajemství jako fakt, že ta nafrněná holka by ti nedala ani kapku potu ze svého draze zaplaceného nosu.“

„Uma nemá předělanej nos,“ protestoval jsem. „Její nos je od přírody dokonalej.“

„Je to bohatá mrcha, Noele,“ pokračovala Stoney. „Nosí hlavu tak vysoko, že by si vůbec nevšimla, ani kdyby ti pták vystřelil z kalhot jako raketa a tys jí padl mrtvej k nohám.“

Stoney to zas přehání. Nevěřím, že bych byl zas až tak neviditelný.

„Uma je jen trochu nepřístupná,“ nesouhlasil jsem. „Je to pro holku těžký, když je ve městě nová.“

„Ale co já slyšel, ve společnosti Sloana Chandlera zas až tak nepřístupná není,“ dodal Carlyle.

„To je lež,“ řekl jsem. „V každém případě ale Sloan bude celý léto jezdit někde na plachetnici.“

Samozřejmě bych byl raději, kdyby byl Sloan celý léto ve válkou rozervaným Iráku, ale výlet po moři bude muset stačit. Od té doby, co o ni v druhém pololetí začal projevovat zájem, se modlím, aby ten jeho bohatej doktorskej papínek přitáhl z nemocnice domů nějakýho nakažlivýho mikroba. Zatím by to nemuselo být nic smrtelného, ale já jsem pružnej. Tragický utopení by to klidně mohlo nahradit.

„Sloan Chandler je týpek, nad kterým by zaváhala kdejaká lesba,“ přidala se Stoney. „My ale všichni víme, že seš Umou posedlej. To by chtělo nějaký lepší tajemství. Sem s ním.“

„To je ale fakt všechno, co mě napadá.“

„Už si někdy viděl svou mámu nahou?“ zeptal se Carlyle.

„Ts. Svou matku jsem v životě viděl dvakrát a pokaždý v soudní síni za plnýho oblečení.“

„A když si ho honíš, nepředstavuješ si u toho kluky?“ chtěla vědět Stoney.

„No, když sem byl malej, trochu sem se styděl, když sem se vzrušoval při sledování Mr. Rogerse.“

„Fuj, to je ale pěkně zvrácený,“ prohlásila. „Jenže na tajemství to nestačí.“

„Nepočuráváš se třeba někdy v posteli?“ zeptal se Tyler, kterej znal odpověď na tuhle drzou otázku předem.

Zamračil jsem se na toho zrádce. „No, kdysi ano. Když jsem byl ještě děcko.“

„A kdy ses naposled počural do postele?“ trvala na přesný odpovědi Stoney. „A nelži!“

Další nejapně osobní otázka.

„Hm, tak to už je pár měsíců.“

„Jak nechutný,“ zvolala Stoney. „Tvou matraci bych zblízka vidět nechtěla. Fuj!“

„Není to tak hrozný,“ poznamenal Tyler. „Paní Wescottová přes ni dává igelit.“

„Uvaž si ptáka na uzel,“ navrhl Carlyle. „Mně to pomáhá.“

„Uvázat si ptáka na uzel — to přece nejde,“ zapochyboval Tyler. „To neumí nikdo.“

„Chceš se vsadit?“ chtěl vědět Carlyle. „O kolik se chceš vsadit, chytrolíne.“

„Vsadím se o pět babek, že to nejde,“ trval na svém Tyler.

Carlyle vstal, stáhl si kraťasy a neuvěřitelně umolousaný spodáry a — k velkému překvapení zbývajících členů gangu — svázel svého dlouhého a lesklého ptáka do úhledného uzlu.

„Panebože,“ na víc se Tyler nezmohl.

„To je hodně rychle vydělanejch pět babek, řekla bych,“ okomentovala to Stoney.

Tyler vytáhl peněženku a předal Carlylovi sjednanou hotovost.

„Nechceš si šáhnout, Stoney?“ šklebil se Carlyle.

„Fuj. Teď už určitě vím, že su lesba. Dej tu odpornou věc pryč, ať se můžeme dozvědět Tylerovo velký tajemství.“

Carlyle se rozvázal, zapnul si poklopec na zip a všichni jsme se nedočkavě obrátili k Tylerovi.

„No, moje nejhlubší tajemství se týká jedné osoby, která je tu s námi. Fakt nevím, jestli ho mám prozradit.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Stoney.

„Pokud se to ale dozví moje máma, zabije mě.“

„To tajemství se zřejmě týká mě,“ usoudil jsem. „Ale máš můj svolení. Tak co je to za tajemství?“

„Nebudeš toho litovat, Noele?“

„Ven s ním.“

„Tak jo, Noele, ať je po tvém. Tvůj otec není Lance Wescott. Ale můj děda George Twisp. Ty a moje máma jste sourozenci.“

Tomuhle hrůznému odhalení jsem naprosto nebyl schopen uvěřit. Ani na moment.

„Tomu nevěřím,“ řekl jsem. „Když jsem se narodil, byli už dlouho rozvedeni. Byla provdaná za Lance Wescotta.“

„To je fakt, Noele. Akorát že se tvoje máma a její bývalý manžel naposled sešli a ona s ním náhodně otěhotněla.“

Můj vodkou zatemnělej mozek se roztočil na plný obrátky. Je to šok slyšet, že jste byli nechtění a neplánovaní, ačkoli tento aspekt mě zas až tolik nepřekvapil. „Jak to všechno víš, Tylere?“

„Jednou v noci jsem byl vzhůru a zaslechl jsem mámu, jak to probírá s mým nevlastním otcem. Je to pravda, Noele. Jsi Twisp a ne Wescott.“

„Panebože, takže já sem tvůj pokrevní strýc!“

„Sakra, hned mě napadlo, že tu něco nehraje,“ řekla Stoney. „Nepodobáš se žádnému Wescottovi, kterýho jsem kdy potkala. Už jen tím, že nejseš tlustej.“

To je pravda. Při rodinných sešlostech jsem jedinej Wescott, pod kterým nevrže dřevěná podlaha.

ČTVRTEK, 23. ČERVNA

Můj první celý den člena pouličního gangu a možná i stoprocentního Twispa. Na duševním klidu to teda moc nepřidá. Možná by mi bylo líp, kdybysme se včera v tom autobusu byli jen navzájem podřezali. Pokud jsem skutečně Twisp, proč posledních patnáct a půl roku žiju s bábinou Wescottovou? Co když opravdu nejsem spřízněnej s žádným z Wescottů? Pokud je tomu skutečně tak, proč se pak ale tolik roků podílejí na výchově kukaččího twispovskýho mláděte?

Aspoň teď chápu, proč je můj „tata“ tak otažitej. Že bych nakonec s tím debilem vůbec nebyl pokrevně spřízněnej? Možná mu můj hlas

spíš než Nicka připomíná George Twispa. Ale kdo je vlastně ten George F. Twisp, díky jehož neopatrnosti jsem spatřil světlo tohoto světa? Tyler mi moc nepomohl. Svýho dědu viděl jen párkrát a pamatuje si ho jen jako protivnýho starocha, kterej strašně smrděl. A jako by toho nebylo dost, je skoro plešatej! Teď mám k tomu všemu ještě další starost.

Když už jsme u těch mužskejch hormonů, Tyler pokusy uvázat si ptáka na uzel vzdal. Usoudil, že má sice odpovídající délku (i soutěživýho ducha), ale že je bohužel moc macatej (já bych chtěl mít jeho problémy). Řek jsem mu, že pokud chtěl mít tužkovitýho ptáka, měl v dětství víc olizovat olovnatý nátěry. Pokud si dobře vzpomínám, bývala to Carlylova oblíbená laskomina dřív, než začal chodit do školy.

Můžu teď v klidu doplnit svůj blog, protože můj synovec si šel zaplavat do bazénu se Stoney Holtovou. Jde o bezprecedentní událost, a to ze dvou důvodů. Zaprvé, je to Stonina první schůzka s klukem (vlastně s kýmkoli). Zadruhé, jde o její první veřejný vystoupení v plavkách od té doby, co získala své dynamický křivky. Mimochodem, Tyler se nechal slyšet, že umí docela sexy líbat. Taky říkal, že budu muset obnovit naši soutěž Ptákochoňku, pokud má jejím půvabům odolat. Co já bych dal za trochu toho jeho magnetismu, kterým přitahuje holky. I přesvědčený lesby jsou z něj uvařený.

15.47 Před chvílí jsem zahlíd Umu Spurlettiovou! Zářila obzvlášť slušivou letní barvou (tihle Taloši se fakt umí opalovat). Zřejmě mě neviděla, protože přešla na druhou stranu ulice dřív, než se mohly naše cesty zkrřížit. Doufám, že můj čistě hnědej vohoz nezpůsobuje, že splývám s okolím tak, že bych byl v pouštní krajině úplně neviditelný. Chtěl jsem na ni přátelsky na dálku zahalekat, ale na poslední chvíli jsem nenašel dost odvahy. Překvapilo mě, že i když byla oblečená jen v modrým, necítil jsem nutkání ji napadnout (jedině snad, obávám se, sexuálně). Je to zvláštní, že pouhý pohled na druhou lidskou bytost může být pro nervový systém tak stimulující.

Všiml jsem si, že někdo posprejoval celej střed města klikyhákama, který připomínaly nápis „PRD“. Roztřeseněj rukopis napovídá, že autorem je nejspíš Carlyle. Předpokládám, že člověk by mohl cítit jistý uspokojení při pohledu na záplavu milovaných symbolů své party, ale

graffiti mě odjakživa znervózňují. Mají pro mě nádech primitivismu a nezákonnosti. Musím si neustále připomínat, že jsem členem pouličního gangu a ne nějaký skaut.

Nedá se nic dělat, ale musím si najít nějakou letní brigádu. Nemůžu už finančně vysávat bábinu, zvláště teď, když možná ani nejsme spřízněný. Ale co bych tak mohl dělat, aby z toho bylo dost peněz a zároveň aby mi to úplně neumrtvilo ducha? I na takovej středně slušnej džob, jako je servírování kávy u Starbucků, je nutný, aby člověku bylo šestnáct.

18.12 Tyler už je z rande zase zpátky. Říkal, že Stoney vzbudila značnej rozruch, když se vynořila z šatny na plaváku ve svítivejch oranžovejch bikinách. To minimum, co zůstalo na představivosti, si kluci u bazénu očividně rychle doplňovali. Všem spadly čelisti, když si rozložila ručník vedle Tylera a nechala se od něj láskyplně natřít opalovacím krémem. Tyler hlásí, že se „měli skvěle“, přestože musel párkrát vstát a vyděsit bandu místních kreténů kvůli jejich nemístným poznámkám. Dnes večer se zase mají sejít v autobusu s tím, že budou trénovat další líbání. Kdybych byl co k čemu, zavolał bych Umě a pozval ji do čtverky. Ale v tomto ohledu jako bych se spíš podobal svému bývalýmu tatovi.

PÁTEK, 24. ČERVNA

Dusím se závistí a žárlivostí. To z člověka udělá, když se musí pohybovat ve společnosti pohledného, mužného synovce. Včera v noci to skoro dotáhl až do konce. Stoney byla víc než svolná — dokonce si přinesla vlastní prezervativy. Ale Tyler musel odmítnout kvůli tomu debilnímu slibu, co dal svý všetečný matce. Museli se teda spokojit s náhradními technikama. Manuální souloží se člověk aspoň nenakazí nějakou strašlivou chorobou a ani ho nečeká devět metrů těhotenství. Osobně bych chtěl taky jednou zkusit mít prst na orgazmu. Mocht tam tak začít a pracovat se k tomu skutečným. Tyler hlásí, že je tam toho hodně co objevovat, zvláště když má člověk dlouhý prsty, což on má. Hlavní je najít ten hrbolek zvanej bod G, kterej u holek spustí úplný divy. Teď si to ani neumím představit, že bych se někdy ocitl v podobný situaci, ale

Je dobrý předem vědět, na co se zaměřit. Nepochybuju o tom, že Uma tyto vědomosti náležitě ocení, až mi v ústřety roznoží svůj dokonalý dolní končetiny. Kéž by!

SOBOTA, 25. ČERVNA

Dnes ráno jsme byli společně se Stoney vyprovodit Tylera na nádraží. Bus do L. A. mu jel v půl devátý. Nevím, jak to zvládla, ale i v tuto nelidskou dobu si Stoney zvládla natřít žhavý rty růžovým leskem. A to ani nemluvím o tom, co se mému nezkušenému oku jevilo jako černidlo na řasy. Šaty na sobě sice neměla, ale už zahodila bagančata a ten svůj brutálně hřeby pobitej harleyovskej opasek. Jaká škoda, že jejich rašící vztah musí tak náhle skončit, ale slíbili si, že zůstanou v kontaktu aspoň přes e-mail. Vášnivě se objali, pak si Tyler se mnou potřásl pravicí a nastoupil do autobusu na dlouhou cestu zpět do úžasného L. A. Tak bych si přál jet s ním!

Po srdceryvným loučením jsme se Stoney zapadli do Herschonovic cukrárny. Nad ledovým kafem a útěšnými skořicovými rohlíčkama se mi dostalo všech podrobností.

„Hm, Stoney, zdá se mi, že ti můj synovec nějak příliš přirostl k srdci.“

„Jo. Tyler docela ujde.“

„Hm, jen ujde? A já myslel, že ho máš ráda — no, však víš... jako kluka.“

„Mám ho ráda, Noele. Ale nejsem si jista jako co.“

„V tomto bodě se ztrácím, Stoney.“

„Víš, to je tak: nejsem si jista, jestli mám Tylera skutečně ráda anebo jestli chci jen být jako on.“

„Aha,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

„Chci tím říct, že nevím, jestli s ním chci spát. Chci s ním opravdu chodit? Nebo chci jen bejt jako on — urostlej vazoun s velkým ptákem.“

„Hm, teď už to chápu. V tomhle směru se ani nedivím, že seš trochu rozpačitá.“

„Chtěla jsem si ho vyzkoušet, co se velikosti týče, ale byl celej podělanej. A já myslela, že vy kluci jste připraveni šoustat kdykoli, kdekoli a s kýmkoli.“

„No, pokud jde o mě, tak já jo, Stoney. Stačí říct.“

„Začínáš mluvit jako Carlyle. Nebuď takový čuně.“

Je to mnou nebo holky vždycky vysílají nejednoznačný signály?

„Promiň, Stoney. Jen mě napadlo, že kdyby ses s nějakým klukem

konečně vyspala, možná by se ti udělalo jasno v tom, jestli seš lesba nebo ne.“

„To není tak jasný, Noele. Spousta lesbiček spává s klukama. Je to dnes v módě — asi jako silný motorky a hospodský rvačky.“

„Aha.“

Bejt lesbou je teda zřejmě ještě komplikovanější než bejt zchudlým a věčně nadržným pubertákem.

NEDELE, 26. ČERVNA

Dnes oslavuju pět tejdnu od tý doby, co jsem musel naposled měnit prostěradlo uprostřed noci. Znamená to pro mě novej rekord. Doufám, že je to tím, že jsem konečně vyrostl z týhle hnusný fáze. Byla by to značná překážka v dosažení šťastnýho sexuálního života (kdybych nějakej měl). Už ne tak dobrá zpráva je, že se v poslední době v noci budím s palcem v puse. Modlím se, aby to neznamenal, že mám někde hluboko uloženou potřebu něco cucat (jako třeba ptáky, například). Trochu mě znervózňuje, že u mě tyto infantilní znaky přetrvávají tak dlouho. Myslím, že co bych potřeboval, je terapeutický týden v posteli s Umou.

Teď je to ale ještě míň pravděpodobný než předtím. Právě jsem se totiž dozvěděl od providera svého blogu, že jsem byl vyhozenej kvůli „obscénnímu obsahu“. Nechápu, jak může bejt skutečnej, upřímně popsanej život označen za „obscénní“, ale stalo se. Tak skončil můj sen, že by při googlování svého jména Uma mohla objevit můj blog a při té příležitosti si uvědomit, že jsme si souzeni. Co se dá dělat. Stejně asi nejsem vhodnej živočišnej druh pro blogosféru. Jediný komentáře, jichž se mi dostalo, zněly jako od úchyláků středního věku, kteří se vydávají za střelený dvanáctky.

Moje finanční hotovost klesla na 19 centáků. Dospěl čas k aspoň trochu lukrativnímu sledování televize s bábinou.

Mohutná bouřka uprostřed noci. Při prvním ohlušujícím hromu jsem si málem ukousl palec. Asi si budu muset z Ebay objednat pouta a v noci se přikurtovat k posteli. Na druhou stranu by to bylo blbý, kdybych tu uhořel jen proto, že jsem se včas nedostal ke dveřím. Tyhle karavany se prej totiž můžou vznítit jako v hliníku zabalená napalmová bomba. Dostal jsem se do neřešitelný situace. Můj palec je ještě zduřelejší, než má jiná, taky hodně zneužívaná okončetina.

15.12 Zdá se, že bych přece jen mohl splasit nějaký ten džob. V železářství, kde jsem si vybíral co možná nejlacinější zahradnický rukavice, jsem narazil na Keva Dugana. Kevovo skutečný jméno je Jaspis, za kterejžto zločin odsoudil své rodiče k věčným peklu. Před lety mu jeho zářivě oranžový vlasy vysloužily přezdívku Mrkev, která se během let scvrkla na Kev. On sám je taky trochu scvrklej a při svých 135 centácích a čtyřiceti kilech je nejmenším kořenem u nás ve třídě. Hlavní je, že mi sdělil potěšující novinku: jeho otec shání „černou hubu“ jako pomocnej personál při svatebních obřadech. Duganovi obývají impozantní plantážnickou vilu, která bývala pohřebním ústavem až do té doby, než si pan Dugan uhnal životu nebezpečnou alergii na balzámovací tekutiny. A tak Kevův tata vyhodil rakve a vytuhlý zákazníky, nechal si poštou poslat licenci duchovního, která ho opravňuje k uzavírání sňatků, a dnes jeho svatební kaple Dixie Belle nabízí obřady připomínající zašlou honosnost jižanský slávy.

„No ale snad k tomu přece nemusím bejt, hm, černej?“ zjišťoval jsem předem.

„Née, akorát si natřeš ksicht hnědým líčidlem a na hlavu nasadiš kudrnatou paruku,“ odpověděl Kev. „Táta říká, že skuteční černoši by jeho zákazníky jen zbytečně znervózňovali.“

Nevím, jak komu, ale mně to připadá jako ničím nezastíraná rasová diskriminace, ale předpokládám, že by se stejně ve městě nenašlo dost černejš, kteří by se drali o fachu, která by jim připomínala trápení předků z otrokářských dob před občanskou válkou. Moje zoufalá finanční situace mi bohužel nedovoluje zaujmout odpovídající morální

postoj vůči takto otevřenému rasismu. Řek sem, že dnes po večeri se u nich stavím.

„Ale proč tuhle práci neděláš sám?“ zeptal jsem se Keva.

„Dělal sem, ale dostal padáka.“

„Tebe vyrazil vlastní otec?“

„Jo. Příliš mnoho zákazníků se podívovalo, že ta černá huba vypadá přesně jako on.“

ÚTERÝ, 28. ČERVNA

V noci jsem se probudil osm minut po jedný. To bylo poprvé, co mi chlupatej palec zahradnický rukavice pronikl mezi rty. A ze stejného důvodu jsem se pak ještě probudil ve 2.28, 4.51 a 6.17. Naposled to bylo v 8.49, to když mě bábina zatahala za palec u nohy, že mi někdo volá. Byl to pan Dugan, že mě teda bere. Poděkoval jsem a snažil se, aby to znělo nadšeně, jako že jsem moc rád a těším se. Nicméně se obávám, že to znělo unaveně, grogy a vyschle. Ta tlustá bavlna umí pusu dokonale odvodnit.

Tím džobem si vůbec nejsem tak jistej. Pan Dugan na mě působí jako prťavá držgrešle (je jen o pár centáků vyšší než jeho syn a minimálně o hlavu menší než jeho matrónovitá manželka). Mám dostat 5 babek za obřad plus spropitný. Je to dost hubená gáže, ale zase na druhou stranu, svatby bývají většinou sfouknutý do půl hodky. Nejhorší na tom je, že devadesát procent kšeftů pana Dugana jsou svatby bez předchozí objednávky. Lidi prostě přijdou a chtějí být okamžitě oddáni. Proto musím být v neustálý pohotovosti čtyřiaadvacet hodin sedm dnů v týdnu. Kdykoli mě pan Dugan prozvoní na mobil, musím všeho nechat a skočit na kolo (je to deset minut rychlý jízdy). A jako by toho nebylo dost, ještě se ode mě očekává, že už přijedu upravenej a v kostýmu. To znamená, že budu muset ve svém běžném životě chodit furt s černým ksichtem voblečenej jako negerskej slouha kolem roku 1840: režný kraťasy, upnutej kabát se sametovým límcem, domácky utkaná košile, uvázanej šátek místo kravaty a ošoupanej slamák. Žádný hodinky, šperky, iPody ani tenisky. Zní to naprosto příšerně, ale jsem tak na mizině, že z toho nemůžu vycouvat. Paní Duganová mi už vzala míry

a její manžel mi oznámil, že se mi ten kostým přešívá. Mám si sehnat pár obyčejnejch hnědejch koženejch bot ve stylu „mladý otrok“. Duganovi mi je proplatí až do výše deseti doláčů. Zdá se, že se budu muset znovu vypravit do sekáče U Zlatýho orla. Jediná otázka zůstává: Panebože, proč zrovna já?

19.12 Tak se ze mě stal Afroameričan jménem Toby (jméno Noel připadalo panu Duganovi příliš moderní a bělošský). Celkově se cejtím divně. Paní Duganová vypustila švy, jak to jen šlo, ale přesto si připadám jako ještěrka těsně předtím, než si stáhne svou příliš malou kůži. Navíc ten kabát nijak vábně nevoni. Zdá se, že Kev a jeho předchůdci se v něm pěkně zapotili. Bábina navrhuje, abych ho pověsil ven před karavan, třeba tam vysmrádne. I paruka slibuje pěkněj průšvih. Uvnitř je gumová jako koupací čepice a zvenku má půlcentákovou vrstvu z černý chundelatý vlny. Za horkých dnů, který můžeme v následujících měsících s jistotou očekávat, se v ní budu potit jak dveře od chliva. Pod vrstvou líčidla se taky cítím upocenej a umaštěnej. Jen doufám, že to ještě nezhorší můj problémy s jebákama. Aspoň že ty moje nový boty (z druhý ruky) jsou docela pohodlný. Našli jsme je se Stoney v obchodě místního hospicu, což ji navedlo na myšlenku, že v nich jejich předchozí vlastník nejspíš natáh brka. Doufám, že tomu tak není, ale v každým případě jejich minimální opotřebovanost nasvědčuje tomu, že jejich bývalej uživatel určitě neběhal po náročných pěších túrách. Byly za pusu — pouhý 3 doláče 99, ale mám v plánu nechat si proplatit celejch deset. Vždyť můj drahocennej čas má nejmíň takovou hodnotu.

Bohužel už žádný noční našívání. Bábina se bojí, že by se líčidlo mohlo dostat na jemnou látku. Nezbyvá než čumět na bednu zadarmiko.

STŘEDA, 29. ČERVNA

Dnes se zatím konaly tři svatby. Všechno to byly páry ve středním věku, na první pohled naprosto střízlivý. Spropolitnýho moc nedaly — doposud jsem z tohoto zdroje utržil mizerný dva doláče. To jsem dostal od páru, kterému na mezistátní klekl nákladák. Zatímco čekali na opravu vstříkovače, rozhodli se zkrátit si dlouhou chvíli tím, že se vemou. Z jejich chování jsem usoudil, že už nějaký předchozí zkušenosti u oltáře mají.